

„Szólt pedig az Úr nekem”: az Úr szól, és az Ő szavának hatalma van. Ezzel teremtett, ezzel hívott el embereket, hogy higgyenek benne, kövessék Őt...

Nekem szól. Amit mond, az rám vonatkozik. Bemutatkozik, hogy megismerjem. Elmondja, mi a panasza ellenem, pl. „elhagytad az első szeretetedet”. Elmondja, hogyan térjek meg. Elmondja, mit kell tennem, mit kell mondanom másoknak: az Ő szavát.

Személyre szóló üzenete van, és személyre szóló terve van velem. „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak...”, megvolt az akarata, hogy én az Ő szolgája legyek, és megvolt, hogy mit kell végeznom. – „Ismert engem”: teljesen ismert, úgy, ahogy Dávid is felismeri: „megvizsgáltál és ismersz... messziről érted gondolatomat... látták szemeid alaktalan testemet” (Zsolt 139). Azzal, hogy kijelenti: ismertelek, arról is biztosít, hogy Ő az egyetlen igaz, mindenható, mindentudó Isten, szemben bármi mással, amit körülöttem mások imádnak. Jeremiásnak is így mutatkozik be: körülöttem mindenki bálványokat imád, azok nem „ismernek” senkit és semmit, de én ismerlek tégd a kezdetektől...

Elhívott megtérésre és elhívott szolgálatra. Nem azért, mintha bennem valami jót talált volna. Nem azért, mert megvoltak hozzá az ismereteim. Mindazt, ami megvolt bennem, Ő adta. Előre elhatározta, hogy fiává fogad (Ef 1,5), és azt is, hogy milyen kegyelmi ajándékokat fog adni, amelyekkel dicsőíthetem Őt – ha engedelmes vagyok és arra használok, amire adta.

„Megszenteltelek”, magamnak különítettelek el – mondja. Arra, hogy ne a világhoz igazodj, hanem „változz meg értelmed megújulásával”, tőlem tanulj, tőlem kérdezz, és így ismerd meg az én gondolatomat, akaratomat, szeretetemet... engem. Arra, hogy „Krisztus értelme” legyen benned (1Kor 2,16). Csak akkor fogsz tudni szolgálni.

Elhívott szolgálatra. Jeremiást „prófétának rendelte a népek közé”, arra, hogy a követe legyen, képviselje Őt, rámutasson, hogy mi az igazság és mi a bűn. Minket is „prófétának rendelt”. Ha valóban Őhöz igazodunk és nem a világhoz, akkor mi Őt képviseljük. Akkor a magatartásunk élesen különbözni fog a világétól, és ezt a világ nem fogja szeretni. – Jeremiás ellen is „harcolni fognak, de nem bírnak vele” (19. v.), ugyanígy velünk is: csak annyit tehetnek, amennyit Isten megenged. Jeremiást a hagyomány szerint megölték, tehát a „nem bírnak vele” nem azt jelenti, hogy ettől véd meg Isten. Azt jelenti, hogy nem tudják rávenni, hogy feladja a harcot, a hitét, azt, hogy ő Isten embere. Jézus értünk is könyörög, hogy el ne fogyatkozzék a hitünk.

„Nem értek a beszédhez”: Jeremiás ekkor már tudja, hogy ő Isten embere. Ez a mondat nem ellenállásból hangzik, hanem hirtelen félelemből. De Isten küldi, Nála nem akadály sem a félelem, sem a fiatal kor. Isten biztatja: „ne félj, mert veled vagyok”, és az Ő Igéjét adja Jeremiás szájába. Minden megvan, hogy elindulhasson a szolgálatba – és elindul.

Másoknak is voltak kifogásaik, pl. Mózes – „nem vagyok a szavak embere”, nem tudta, mit kell mondani, „mi a neve” Istennek, „küldj mást” stb., de amikor az Úr mind megfelelt ezekre, akkor ő is elindult. – Csak az az engedetlen, aki ekkor sem indul el. Aki azt mondja, „igen, megyek, Uram”, de nem megy (Mt 21,30).

„Menj, akikhez küldelek; beszéld, amit parancsolok”: ezt az tudja megtenni, aki hívó és engedelmes. Szívesebben mennék másokhoz: hívókhöz, akik egyetértenek velem, akik ugyanúgy az Urat imádják, mint én... de ha csak hozzájuk tudok menni, akkor kérdés, hogy tényleg az Urat imádjuk-e, vagy csak egymásnak örülünk? – Szívesebben beszélnék másról: emberekről, akikkel kapcsolatban egyetértünk, vagy pl. egy vallásos, de nem hívó embernek

arról, hogy „te keresztyén vagy, te már a jó úton jársz”, vagy ha hívőket kell figyelmeztetni valamire, elkerülöm – és ha mások figyelmeztetnek engem, nehezemre esik elfogadni. Ezekkel szemben kell előbb „hallgatnom, amit Isten parancsol”, azután „beszélni, amit parancsol”.

„Népek és országok fölé rendellek” – Jeremiás Júda népének hirdeti a megtérést és Isten ítéletét, de mond próféciaikat idegen népekről is, ezek is ítéletesek. Isten a Bíró, ezt kell hirdetnie. Ő a Bíró akkor is, amikor „népek és országok”, az egész világ áll szemben vele. Amikor azokat, akik Krisztuséi, „bíróságoknak adják át, helytartók és királyok elé állítják”, akkor is. „Gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj, építs és plántálj” – ahhoz, hogy Isten bennünk és közöttünk felépíthessen valamit, el kell pusztítani azt, ami azzal ellentétes: az önmagam imádatát, a világhoz való ragaszkodást. Kárnak és szemétnak kell ítélnünk, mindent (!), hogy a Krisztust megnyerjük. Ez a világra, a teljesen hitetlenekre is vonatkozik: a bálványokat, amiket most imádnak, kárnak és szemétnak kell ítélniük, mert ez nem fér össze Krisztus imádatával.

Isten minket is elhívott szolgálatra, arra, hogy bizonyosságot tegyünk Krisztusról. Ebben a mi biztatásunk az, hogy „én veled vagyok”, és az, hogy a végén ezt hallhatjuk majd: „jól van, jó és hű szolgám...”.

Jer 7,23

„Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgotok legyen!”